

Αδάμαστο

Μάιος 2013

Τα πρώτα τρία κείμενα αυτού του έντυπου γράφτηκαν στα τέλη Οκτωβρίου και στις αρχές Νοεμβρίου του 2012 ενώ τα άλλα δύο τον Φεβρουάριο του 2013. Πριν να γραφτούν υπήρχε η σκέψη να επικεντρώνονται γύρω από το ζήτημα της εκμετάλλευσης των ζώων. Εν τέλει όμως κατέληξαν όλα τα κείμενα να καταπιάνονται με συνολικότερα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την επιβολή της εξουσίας σε κάθε έκφανση της ζωής και την επέλαση του πολιτισμού στον φυσικό κόσμο συνολικά. Ακριβώς επειδή το ζήτημα της εκμετάλλευσης των ζώων δεν είναι ένα ζήτημα ξεκομμένο από τα υπόλοιπα ζητήματα εκμετάλλευσης και επιβολής. Άλλωστε και το ανθρώπινο είδος είναι ζωικό είδος και όλα τα ζώα είναι μέρος του φυσικού κόσμου. Όπως αναφέρεται αναλυτικά στα κείμενα η εξουσία και ο πολιτισμός έχουν άμεση σχέση με την επιβολή των διαχωρισμών μεταξύ των ανθρώπων και του φυσικού κόσμου, ευθύς εξαρχής με την κατασκευή ενός τεχνικού τρόπου ζωής. Το να μιλάει κάποιος για την εκμετάλλευση των ζώων χωρίς να αναφέρεται στη δόμηση του πολιτισμού, το κράτος και το βιομηχανικό σύστημα είναι σαν να τεμαχίζει την πραγματικότητα και να ψάχνει μερικές λύσεις εντός του εξουσιαστικού πλέγματος.

Το πρώτο κείμενο είναι βιωματικό και κάπως αφηρημένο, γι' αυτό μπορείτε να το εκλάβετε σαν μια εισαγωγή για τα επόμενα. Το δεύτερο θέλει να δώσει ένα προσανατολισμό για τον απελευθερωτικό αγώνα προς την ίδια την ζωή σαν ολότητα, αντί για τις όποιες επιδιώξεις εντός του πολιτισμού. Το τρίτο αναφέρεται στην έννοια της ελευθερίας έτσι όπως την βλέπουμε από αναρχική οπτική. Το τέταρτο είναι μια προσπάθεια για την κατανόηση της καταπίεσης που υφίσταται κάθε μορφή ζωής από την εξουσία και όχι μόνο κάποια υποκείμενα-στερεότυπα ιδεολογιών. Το τελευταίο ασχολείται με το ζήτημα της εξημέρωσης του φυσικού κόσμου και των εξουσιαστικών διαχωρισμών που είναι απαραίτητα συστατικά της κυριαρχίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μια μέρα βροχερή... μακριά από τη φυλακή [1]

Αγώνας για τη ζωή και όχι για τα ντουβάρια [4]

Άγρια ελευθερία και αναρχία χωρίς επιφάσεις [18]

Για το ψηφιδωτό του «καταπιεζόμενου υποκειμένου» [13]

Για το τέλος της συστηματοποιημένης Εξημέρωσης και του Διαχωρισμού [17]

Μια μέρα βροχερή... μακριά από τη φυλακή

Γεννημένοι σε μια εποχή με τις δικές της ιδιαιτερότητες, όπως όλες οι εποχές στο παρελθόν άλλωστε, διδαχθήκαμε μέσα από τις διάφορες διαδικασίες κοινωνικοποίησης και τις τεχνικές διαπαιδαγώγησης την «αλήθεια» και «τα πιστεύω» της. Η εποχή μας ή καλύτερα ο πολιτισμός, μέσα στον οποίο ζούμε, μας ενστάλαξε ή τουλάχιστον προσπαθεί να μας ενσταλάξει «την αλήθεια», κάποιο τρόπο συμπεριφοράς, έναν τρόπο σκέψης, τη γλώσσα, κάποια γνώση, μια συγκεκριμένη οπτική για να βλέπουμε τον κόσμο και τη ζωή. Εναπόκειται στον καθένα μας ξεχωριστά το αν και το κατά πόσο θα αποδεχτεί την εξουσιαστική διαδικασία για την δόμηση της ατομικότητάς του. Ανάλογα βέβαια και από τα ερεθίσματα που δέχεται κανείς στη πορεία της ζωής του, έχει μικρά ή μεγάλα περιθώρια για να αυτοκαθορίσει τουλάχιστον την νόησή του. Η άρνηση συμβιβασμού με τις επιταγές της κυριαρχίας είναι ένα μικρόβιο που ανέκαθεν απειλούσε τον «νόμο και την τάξη», γι' αυτό και η εξουσία το καταδιώκει. Όμως η αμφισβήτηση της κυριαρχίας, αν και μπορεί να ξεφυτρώσει από το τίποτα, επειδή είναι μια ενστικτώδης τάση με αρχέγονη χροιά, συνήθως μεταδίδεται από τον ένα άνθρωπο στον άλλο και εξελίσσεται αναλόγως. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κάθε άνθρωπος μπορεί να ακούσει μέσα του μια φωνή που του λέει ότι: «κάτι δεν πάει καλά εδώ πέρα». -Ποια είναι αυτή η φωνή; Μα ποια άλλη από τον αυθεντικό εαυτό, αυτόν που είναι κλεισμένος μέσα μας και δεν μπορεί να αναπνεύσει επειδή έχει καταπλακωθεί από τα πολιτισμικά στερεότυπα και από τόνους ιδεολογικών μπαζών.

Ο σύγχρονος πολιτισμός καυχιέται: *«Είμαι η φυσιολογική εξέλιξη της ανθρώπινης δημιουργικότητας, είμαι η ανώτερη μορφή της ανθρώπινης νόησης».* Ανέκαθεν η κυριαρχία προτιμούσε να εγκαθιδρύεται στα μυαλά των ανθρώπων ως κάτι το αναπόφευκτο, το φυσικό και ακλόνητο, έτσι ώστε οι υπήκοοι της να αδυνατούν να την αμφισβητήσουν, να την αρνηθούν ή να την εμποδίσουν. Η αιχμαλωσία είναι το μέσο που χρησιμοποιεί η κυριαρχία για να διαιωνίζεται. Ενώ η αιχμαλωσία της ανθρώπινης νόησης είναι από τους πρώτους της στόχους. Γεννημένοι μέσα στον πολιτισμό είναι το ίδιο με το να έχουμε γεννηθεί στη φυλακή. Επειδή ο πολιτισμός ήταν εξαρχής το αποτέλεσμα της αιχμαλωσίας, της εξάρτησης και της επιβολής σε ανθρώπους και άλλα ζώα. Οι νόμοι και οι κανόνες είναι το αόρατο ή ορατό πλέγμα που μας κρατά δέσμους. –Ας ξεκαθαρίσουμε όμως κάτι, μπορεί η αιχμαλωσία να είναι διάχυτη και γύρω μας να υπάρχει μόνο μπετόν και σίδηρο, η απελευθέρωση όμως από τα ιδεολογικά μπάζα είναι κάτι το απόλυτα εφικτό σήμερα, στη συγκεκριμένη «γωνιά» του κόσμου.

Με την ιδεολογική ευθυγράμμιση στις αξίες του πολιτισμού η αιχμαλωσία διαιωνίζεται. Η άρνηση ετεροκαθορισμού από τον πολιτισμό–φυλακή και η απελευθέρωση της νόησης είναι ένα μεγάλο βήμα προς την συνολική

απελευθέρωση και την ανασυγκρότηση του κατακερματισμένου «είναι». Συλλογιζόμενοι την μεθοδευμένη απάτη, την απαξίωση της ζωής και την αιχμαλωσία που προκαλεί συνολικά η κυριαρχία, η μόνη ειλικρινής απάντηση απέναντι στα καυχήματα του πολιτισμού θα ήταν: *«είσαι ό,τι πιο χυδαίο υπήρξε, σου αξίζει μόνο να καίγεις μέχρι την συνολική ισοπέδωσή σου»*.

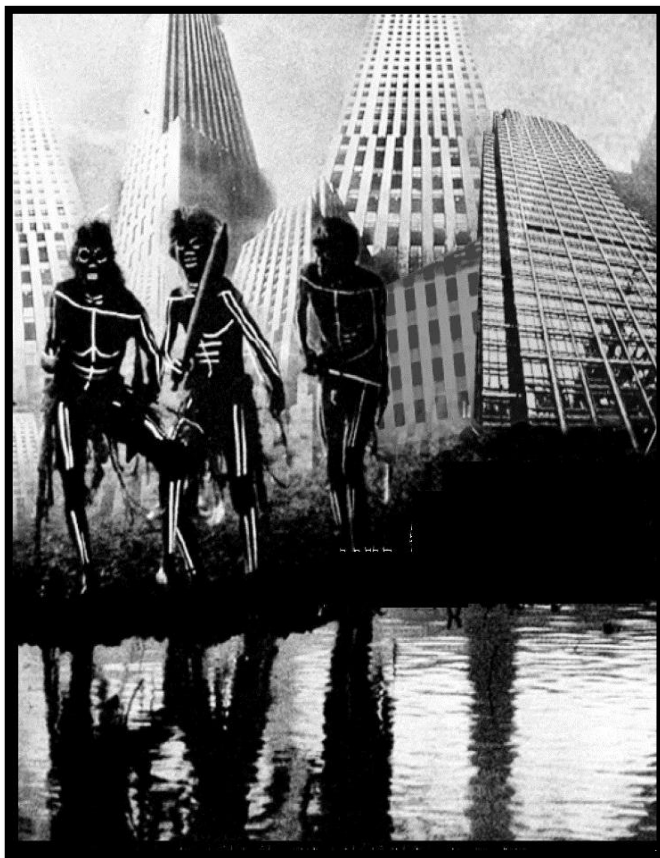
Μπορούμε να περπατάμε για ώρες ή για μέρες ολόκληρες σε μια σύγχρονη μέγα-πόλη. Περπατώντας θα βλέπουμε, θα ακούμε και θα οσμιζόμαστε την μονότονη και καθολική επιβολή. Το μπετόν και το κατράμι που έχουν απλωθεί παντού, τα πολυόροφα κτήρια, τα σιδερένια κλουβιά με τροχούς, οι μυρωδιές από την καμένη σάρκα των ζώων από τις χιλιάδες ψησταριές, τα καυσαέρια, η ηχορύπανση των μηχανών και των σειρήνων μας καταβάλλουν. Το σώμα δέχεται μέσω των αισθήσεων μια νέα επιβολή, που προκαλείται από την εικόνα του συνόλου των συντελούμενων πολιτισμένων διαδικασιών. Η τυποποίηση, τα υποκατάστατα και η καταστολή των φυσικών σωματικών κινήσεων, μας ξεκαθαρίζουν ότι υπάρχει τάξη. Η εσωτερίκευση της καταστολής προτείνεται ως λύση για την επιβίωση. Θα ήταν άτοπο να σκεφτούμε ότι η εξουσία βρίσκεται μόνο στα κρατικά κτήρια, στους χώρους δουλειάς ή στις τράπεζες. Η κυριαρχία διαμορφώνει έναν τρόπο ζωής υπό αιχμαλωσία. Η αποδοχή της αιχμαλωσίας φέρνει κι άλλη αιχμαλωσία. Η διατροφή μας, τα σπίτια μας, τα ρούχα μας και όλες οι δευτερεύουσες ανάγκες μας διαμορφώθηκαν, εξυπηρετούνται και καλύπτονται μέσα από διαδικασίες επιβολής και σε περιβάλλον αιχμαλωσίας. Η γη καλύφθηκε με μπετόν για να εξυπηρετείται ο πολιτισμένος τρόπος ζωής, τα δέντρα κόπηκαν, τα νερά και το έδαφος μολύνθηκαν για να λειτουργούν οι μηχανές, τα πετρελαιοκίνητα και τα ηλεκτρικά μαραφέτια. Ενώ το πιο τραγικό είναι ότι αυτές οι πρακτικές συνεχίζονται ακόμα! Τα ζώα φυλακίζονται, βασανίζονται, σφαγιάζονται κατά δεκάδες δισεκατομμύρια κάθε χρόνο για να καλύπτονται οι κακομαθημένες διατροφικές συνήθειες του μαζοποιημένου πλήθους. Το άγχος, ο πανικός και η κατάθλιψη είναι ψυχολογικές συνέπειες της ύπαρξης του πολιτισμού, όχι μόνο για τους ανθρώπους αλλά και για τα άλλα ζώα. Ο άνθρωπος δεν είναι απλά ένα εκμεταλλεύσιμο ρομπότ που πρέπει να έχει ταξική συνείδηση και τα ζώα δεν είναι αυτόματες μηχανές δίχως αισθήματα και συναισθήματα. Η άγρια φύση είναι ο νούμερο ένα εχθρός του πολιτισμού, η εξημέρωση και η εξάλειψη της αγριότητας είναι ο αυτοσκοπός της ύπαρξής του.

Η συνειδητοποίηση της αιχμαλωσίας μας από το εξουσιαστικό πλέγμα του πολιτισμού ωθεί τη σκέψη και τις αρνήσεις μας ενάντια σε κάθε είδους αιχμαλωσία. Η αποδόμηση της ιδεολογίας της κυριαρχίας μας βοηθά να δούμε τα μη ανθρώπινα πλάσματα με κατανόηση και να συμπάσχουμε με αυτά. Επειδή η ίδια η κυριαρχία τα όρισε ως υποδεέστερα είδη από τον άνθρωπο και ο βασανισμός τους στηρίζεται πάνω σε ιδεοληψίες.

Ως εκ τούτου, όλο αυτό το υπεροπτικό κατασκεύασμα μας προσβάλλει ως γήινες υπάρξεις. Οι βιτρίνες με τα γδαρμένα ζώα, οι κάθε είδους μηχανές που μας πνίγουν, οι κατεστραμμένοι από τη βιομηχανία βιότοποι που κάποτε ήταν το μέρος που ζούσαν τόσα φυτά και ζώα, το «αθώο» επιστημονικό κέντρο που ετοιμάζει το έδαφος για την επέλαση της τεχνικής και ολόκληρη η αλαζονεία της κυριαρχίας δεν μπορούν να μας αφήνουν αδιάφορους.

Πώς να είναι άραγε ένας κόσμος χωρίς αιχμαλωσία, χωρίς αυτό το αίσχος το οποίο θέλει να ελέγχει και να εξημερώνει τα πάντα στη Γη; Μια που θυμώνεις και μια που ονειρεύεσαι. Λες η μέρα εκείνη, να είναι μια μέρα βροχερή σαν σήμερα, όπου άγρια ζώα θα κατηφορίζουμε τις πλαγιές μιας φωτεινής κοιλάδας γιορτάζοντας τη ζωή, μακριά από τη φυλακή;

Ας διαλύσουμε το σύστημα το τεχνολογικό να ζήσουμε επιτέλους στις φύσης το ρυθμό.

Αγώνας για τη ζωή και όχι για τα ντουβάρια

Ένας είναι ο βασικός λόγος που αξίζει να αγωνιστεί κανείς και αυτός δεν είναι άλλος από την ίδια τη ζωή. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η επικράτηση της γενικευμένης αλλοτρίωσης και εξάρτησης, λόγω της μακρόχρονης επιβολής της κυριαρχίας όπως και οι ξέφρενοι ρυθμοί της βιομηχανικής εποχής, οδηγούν συνήθως τους ανθρώπους χωρίς να το συνειδητοποιούν στις αγκαλιές του κράτους αντί στην άρνηση του. Έτσι και ο ξεσηκωμός όσων καταλαβαίνουν ότι κάτι δεν πάει καλά και θέλουν να κάνουν κάτι γι' αυτό, καταλήγει συνήθως να μην αμφισβητεί την κυριαρχία στο σύνολο της αλλά παρά μόνο τους κακούς αξιωματούχους. Η βασική προβληματική των αγώνων με αυτή τη μερική αντίληψη, είναι το ότι διεξάγονται στο πλαίσιο που κυμαίνεται γύρω από την διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών επιβίωσης εντός του τεχνητού περιβάλλοντος που έχει δομηθεί με την επιβολή της κυριαρχίας. Έτσι το τεχνητό περιβάλλον και τα ντουβάρια του πολιτισμού γίνονται το διακύβευμα και ο αυτοσκοπός των αγώνων, ενώ η ζωή πετιέται στην άκρη. Τι σημαίνει όμως ζωή και πως καταλήξαμε ως άνθρωποι να συγχέουμε τα ντουβάρια με αυτή;

Βρισκόμαστε σε ένα πλανήτη ο οποίος σφύζει από ζωή, ενώ συνολικά η Γη αποτελεί ένα ενιαίο ζωντανό σώμα. Παρακολουθώντας τα αστέρια στον ουρανό καταλαβαίνουμε ότι η Γη είναι και αυτή ένα άστρο παρέα με τα υπόλοιπα που λάμπουν στο διάστημα. Η Γη είναι παιδί της αρμονίας του χάους που υπάρχει γύρω της στο σύμπαν και όχι παιδί της τάξης. Και τα παιδιά της γης, τα πλάσματα δηλαδή που ζούνε σ' αυτή, πλαστήκανε χαστικά και ελεύθερα και όχι από την τάξη. Η Γη δεν είναι ένας απονεκρωμένος τόπος, αλλά με την βοήθεια του ήλιου, της σελήνης και μιας σειράς από φυσικά φαινόμενα εξελίχθηκε σε κατοικία πολλών εκατομμυρίων διαφορετικών ζωικών και φυτικών ειδών. Το ανθρώπινο είδος είναι ένα ακόμα από τα πολλά αυτού του κόσμου, τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Στο ανθρώπινο είδος δόθηκε η ευκαιρία να υπάρξει ως ξεχωριστή οντότητα αλλά παράλληλα ως κομμάτι της γιορτής που εξελισσόταν.

Μιλώντας για ζωή αναφερόμαστε στην ίδια την εξέλιξη του φυσικού κόσμου. Αναφερόμαστε στην άγρια ελευθερία, την απουσία αιχμαλωσίας, την δυνατότητα για κάθε πλάσμα να απολαμβάνει την αυθεντική του ύπαρξη. Ο φυσικός θάνατος δεν είναι αντίπαλος της ζωής, είναι μέρος της ζωής και όχι κάτι το απαραίτητα άσχημο. Απέναντι στη μαγεία της ζωής δεν στέκεται εμπόδιο ο φυσικός θάνατος αλλά η ύβρις της εξουσίας, ο βασιανισμός και η διεστραμμένη επιβολή πάνω στο άγριο. Ο φυσικός θάνατος έρχεται απλά ως το απαραίτητο γεγονός για την βιωσιμότητα του φυσικού κόσμου.

Αν δούμε την ύπαρξη συνολικά τότε θα αναγνωρίσουμε ότι η έννοια της ζωής παραπέμπει συνολικά στη φύση. Ζωή είναι οι θάλασσες και τα ποτάμια, τα βουνά, τα δάση, τα ζώα, τα φυτά και γενικά όλα τα ενδιαίτηματα της Γης. Τα

πάντα συνδέονται με ένα μοναδικό τρόπο . Τίποτα δεν είναι αυθύπαρκτο στη φύση και το κάθε πλάσμα ή φυσικό στοιχείο αποτελεί μέρος του συνόλου της ζωής.

Για να αγωνιστούμε για τη ζωή σημαίνει ότι πρέπει να έρθουμε σε σύγκρουση με ότι εχθρεύεται τη ζωή. Ο αγώνας ενάντια σε κάθε αιχμαλωσία, υπέρ δηλαδή της άγριας ελευθερίας, είναι ακριβώς αυτό το πράγμα: αγώνας για τη ζωή. Οπότε είναι σημαντικό να βρούμε τα θεμέλια της αιχμαλωσίας και κατ' επέκταση το τι εχθρεύεται τη ζωή, έτσι ώστε η σκέψη και η πράξη μας να στοχεύουν σωστά και αποτελεσματικά.

Η αναζήτηση της θεώρησης εκείνης πάνω στην οποία θα βασίζονται οι πράξεις που θα καταστρέψουν τον εχθρό της ζωής, είναι μια διεργασία ανοιχτή και αδιάκοπη. Δεν ψάχνουμε για μια θεωρία κλειστή, η οποία θα αναπαράγει ή θα διστάζει να δώσει τέλος στον εχθρό της ζωής. Η θεώρηση μας θα πρέπει να στοχεύει με αμεσότητα στην απελευθέρωση της ζωής, να μην έχει στάδια, να μην αφήνει χώρο στις αντιλήψεις του εχθρού να την αποπροσανατολίσουν. Η θεώρηση μας δεν φορά απελευθερωτικό καμουφλάζ και ούτε πρέπει να φορέσει. Η θεώρηση μας θα πρέπει να είναι ειλικρινής και άμεση, επειδή αυτό που θέλουμε είναι να καταστρέψουμε τον εχθρό της ζωής και όχι να συνθηκολογήσουμε μαζί του.

Ποιος είναι ο εχθρός της ζωής; Μα ποιος άλλος από αυτόν που μεθοδεύει την εξόντωση, την δηλητηριάζει, την μολύνει και την αιχμαλωτίζει επειδή θεωρεί πως είναι ανώτερος ή κυρίαρχος της. Με μια λέξη ο εχθρός της ζωής συμπυκνώνεται στην έννοια του πολιτισμού (όμως δεν είναι μόνο αυτός). Αιχμαλωσία ζώων, απονέκρωση της άγριας φύσης, κλούβες, κλουβιά, εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι είναι πράγματα και καταστάσεις τα οποία συναντιούνται μόνο στη διαδικασία του πολιτισμού. Όσο πιο εξελιγμένος είναι ο πολιτισμός τόσο πιο έντονη είναι η επιβολή πάνω στη ζωή.

Μπορεί ο πολιτισμός να βοήθησε στην αύξηση του ανθρώπινου πληθυσμού, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι εχθρός της ζωής. Η αύξηση του πληθυσμού είναι ένα παραπλανητικό γεγονός που δεν έχει σχέση με την ευημερία της ζωής. Ο πολιτισμός ευθύνεται για ένα σύνολο από γεγονότα τα οποία οδήγησαν στο θάνατο δισεκατομμύρια ανθρώπους και άλλα ζώα, ενώ υπόσχεται μόνο την εξόντωση συνολικά της φύσης έτσι όπως την ξέρουμε σήμερα. Και αυτό επειδή ο πολιτισμός υποτίμησε το σύνολο του φυσικού κόσμου και όρισε τον πολιτισμένο άνθρωπο ως ανώτερο και ιδιοκτήτη του. Έτσι ο πολιτισμός λεηλατεί τον φυσικό κόσμο για να συντηρεί και να επεκτείνει το σαθρό οικοδόμημα του. Το ότι αυξάνεται ο πληθυσμός ενός είδους (στην προκειμένη του εκπολιτισμένου ανθρώπου), έναντι των άλλων ειδών, δεν είναι μια «θετική» κατάσταση, αλλά ένδειξη ότι η βιωσιμότητα του φυσικού κόσμου δέχεται σοβαρά πλήγματα.

Ο αγώνας για την ζωή οφείλει να αφορά την απελευθέρωση ολόκληρου του φυσικού κόσμου από τον πολιτισμό, αλλιώς δεν θα είναι αγώνας για τη ζωή αλλά αγώνας για την διατήρηση του εχθρού της ζωής. Ο αγώνας που κινείται στα πλαίσια της αποδοχής του κράτους, του πολιτισμού και των ιδεολογιών που τον στηρίζουν είναι προβληματικός, επειδή στην ουσία αποδέχεται τον εχθρό της ζωής. Ο αγώνας που δεν αρνείται τον πολιτισμό και την μαζική κοινωνία, αλλά εναντιώνεται στους εσωτερικούς διαχωρισμούς τους (ηλικιακούς, φυλετικούς, οικονομικούς, κ.α.), είναι αδιέξοδος. Επειδή οι διαχωρισμοί θα αναπαράγονται συνέχεια όσο η ανθρωπότητα διαχωρίζεται από τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο σχηματίζοντας μαζοποιημένα σύνολα, πόλεις και πολιτισμό.

Η καθημερινότητα που επιβάλλει η κυριαρχία, μας έχει επηρεάσει όλους λίγο ή πολύ. Είναι δεδομένο ότι ο πολιτισμένος άνθρωπος έχει αλλοτριωθεί από τη φύση. Ο αγώνας για τη ζωή, την άγρια ελευθερία και την αναρχία έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την συντήρηση της αλλοτρίωσης αυτής. Σήμερα δεν έχουμε παρά να εμπνευστούμε από το άγριο, από τους ανθρώπους που έζησαν χωρίς το κράτος και τη μαζοποίηση στις πόλεις. Ο αγώνας για τη ζωή, είναι ένας απελευθερωτικός αγώνας ενάντια σε κάθε είδους αιχμαλωσία, γι' αυτό δεν είναι ένας πολιτικός αγώνας. Επειδή η πολιτική είναι μια τεχνική διαδικασία στα πλαίσια της συντήρησης του πολιτισμού, που έχει ως δεδομένη την ύπαρξη της πόλης, της πολιτείας και κατ' επέκταση της αιχμαλωσίας και του διαχωρισμού από τον φυσικό κόσμο. Οπότε άλλο απελευθερωτική δράση, άγρια ελευθερία και αναρχία και άλλο πολιτισμός, πόλη, πολιτεία, πολιτική και ούτω καθ' εξής.

Πολλοί αριστεροί και νεοφιλελεύθεροι θεωρούν ότι η επιστήμη έβγαλε την ανθρωπότητα από τον σκοταδισμό της θρησκοληψίας, ενώ οι ίδιοι κάνουν τα στραβά μάτια στο γεγονός ότι ο υλισμός, η τεχνική πρόοδος και ο ορθολογισμός της επιστήμης είναι το υπόβαθρο της σύγχρονης κυριαρχίας που έχει σαρώσει κάθε τι άγριο και ελεύθερο στον κόσμο. Πολλοί άνθρωποι σήμερα και ειδικά η πλειοψηφία των λεγόμενων προοδευτικών, αφομοιώθηκαν και προωθούν τις βασικές αντιλήψεις της κυριαρχίας.

Είναι οφθαλμοφανές ότι χρειάζεται να προωθηθεί μια συνολική θεώρηση για την απελευθέρωση και ένας νέος τρόπος να βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από την κυριαρχία. Ο αγώνας για τα ντουβάρια είναι ο αγώνας για την διεκδίκηση μιας καλύτερης μοίρας εντός του πολιτισμού. Είναι ένας κυκλικός δρόμος που οδηγεί συνεχώς στο ίδιο σημείο, στο ότι είμαστε αιχμάλωτοι μιας μεγαμηχανής. Τα ντουβάρια του πολιτισμού, μας είναι παντελώς άχρηστα για μια ελεύθερη ζωή. Ενώ διεκδικώντας τα επικυρώνουμε την διαιώνιση της αιχμαλωσίας. Οι αγώνες που αναγνωρίζουν το βιομηχανικό σύστημα και τον συστηματοποιημένο καταμερισμό εργασίας ουσιαστικά βρίσκονται απέναντι στον αγώνα για τη ζωή. Η απελευθερωτική δράση ή θα είναι ευθέως ένας αγώνας για τη ζωή ή θα μπλέκεται στα μονοπάτια της

πολιτικής και της διαδικασίας για τον μετασχηματισμό της κυριαρχίας. Οπότε θα πρέπει να δούμε ζητήματα όπως τι είναι αυτό που αναπαράγει τον καταμερισμό εργασίας και την τεχνολογική πρόοδο, αλλά και που οδήγησαν αυτές οι διαδικασίες. Οδήγησαν προς την βιωσιμότητα της ζωής ή προς την καταστροφή της;

Ο πολιτισμός αντιμετωπίζει την ζωή ως την πρώτη ύλη που πρέπει να εκμεταλλευτεί για να χτιστεί ο τεχνητός κόσμος της κυριαρχίας. Με απλά λόγια, μια βασική διαδικασία που συντελείται στον πολιτισμό είναι να παίρνει τη ζωή και να την κάνει ντουβάρια και άψυχα αντικείμενα, έτσι ώστε να εξυπηρετείται η σύγχρονη φρενίτιδα, η αλλοτριωμένη καθημερινότητα και η αναπαραγωγή των ίδιων των διαδικασιών του.

Για να δράσουμε απελευθερωτικά προς μια συνολική κατεύθυνση θα πρέπει πρώτα να σπάσουμε τα στερεότυπα που έχει φτιάξει η κυριαρχία για το τι είναι ο άνθρωπος, τα ζώα και η φύση όλη. Ο αγώνας για τη ζωή, αν θέλει να είναι τέτοιος οφείλει να αναγνωρίσει και να σεβαστεί το ότι τα άλλα πλάσματα της φύσης υπάρχουν για να απολαμβάνουν την ζωή τους και όχι για να τα εκμεταλλεύονται. Ο φυσικός κόσμος δεν εξελίχθηκε τόσα χρόνια για να γίνει η πρώτη ύλη για τα γούστα του πολιτισμού, αλλά για να διατηρείται ως τέτοιος και για να συνεχίζεται η ζωή.

Άγρια ελευθερία και αναρχία χωρίς επιφάσεις

Η έννοια της ελευθερίας είναι ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει έντονα πολλούς φιλόσοφους και μη από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας. Η έννοια αυτή έχει διατυπωθεί με διάφορους τρόπους, ανάλογα πάντα και με τις γενικότερες πεποιθήσεις του καθενός που ασχολήθηκε με το θέμα αυτό.

Ελευθερία και φύση είναι δύο έννοιες που είναι σαφώς αλληλένδετες. Είναι οξύμωρο να συζητάει κανείς για την έννοια της ελευθερίας αγνοώντας την φύση. Η ελευθερία δεν είναι μια κατάσταση την οποία θα πρέπει να κατασκευάσουν κάποιοι. Δεν είναι ένα τεχνικό ζήτημα αλλά συσχετίζεται με την φυσική αρμονία και εξέλιξη. Από την άλλη η αιχμαλωσία και ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι γεγονότα που προέρχονται μέσω τεχνικών διαδικασιών επιβολής πάνω στην ελεύθερη ή φυσική κατάσταση. Η φύση γεννά (φύει) – χαρίζει ζωή και αναδημιουργείται συνεχώς με έναν ασύλληπτο τρόπο. Από την άλλη, οι διαδικασίες του πολιτισμού λειτουργούν ανταγωνιστικά προς τον βιώσιμο ρυθμό της φύσης. Γι' αυτό άλλωστε και τα βιβλία της αρχαιολογίας είναι γεμάτα με εικόνες από ερείπια πολιτισμών.

Η κυριαρχία στην προσπάθειά της να μας πείσει πόσο φυσική είναι, φρόντισε να δομηθούν ένα σωρό επινοήματα. Οι άνθρωποι που έζησαν χωρίς κράτος και τα συναφή θεωρούνται κατώτερα όντα, ενώ μόλις πριν ένα αιώνα ήταν διαδεδομένη η αντίληψη ότι οι απολίτιστοι άνθρωποι δεν είναι καν άνθρωποι. Η παλαιολιθική περίοδος έπρεπε να φαντάζει σαν βούρκος, όπου επικρατούσε ο αλληλοσπαραγμός, η πείνα και ο φόβος. Επίσης τα άλλα ζώα θεωρούνται κατώτερα όντα επειδή υποτίθεται ότι δεν μιλάνε ή δεν σκέφτονται. Με την ίδια λογική θα πρέπει να βασανίζουμε και τους ανθρώπους που λόγω κάποιας ιδιαιτερότητας δεν μπορούν να μιλήσουν ή να εκφραστούν, όπως και τα ανθρώπινα βρέφη που δεν έχουν αναπτυχθεί ακόμα. Επίσης λένε ότι μπορούμε να εξοντώνουμε τα δέντρα ή τα φυτά γενικότερα επειδή δεν μπορούν να περπατήσουν ή επειδή δεν έχουν το ίδιο νευρικό σύστημα με αυτό του ανθρώπου. Με λίγα λόγια ο πολιτισμός μας διδάσκει ότι το κάθε τι μη ανθρώπινο δεν είναι άξιο σεβασμού και ότι μπορεί να το χειριστεί όπως θέλει ο άνθρωπος επειδή απλά μπορεί να το κάνει. Οι ίδιοι άτοποι διαχωρισμοί βέβαια αναπαράγονται και στο εσωτερικό της κοινωνίας, όπως για παράδειγμα με βάση την ηλικία, το φύλο ή τη φυλή. Ο πολιτισμός επιβάλλεται στη φύση εξημερώνοντάς την με κάθε μέσο και κυρίως με τη βία. Είτε μιλάμε για άγρια ζώα, είτε για απολίτιστους ανθρώπους ή για ένα ποτάμι και μια χέρσα έκταση, όλα αυτά μέσω της εξημέρωσης θα μπου στην υπηρεσία του πολιτισμού. Μέσα στο τεχνητό περιβάλλον που δομείται με βάση την πειθαρχία, την εξάρτηση και την επιβολή, η όποια συζήτηση περί ελευθερίας χάνει κάθε πραγματικό της νόημα.

Η έννοια της ελευθερίας μπήκε σε παζαρέματα και ένα σύννεφο από ιδεολογίες την θέλουν να είναι μια ρευστή έννοια. Τα παζαρέματα ξεκινούν στο σημείο κατά το οποίο βαφτίζεται η πρακτική της κυριαρχίας ως φυσική αναγκαιότητα. Με αυτόν τον τρόπο βρέθηκε η έννοια της ελευθερίας που έχει σχέση με την φυσική αρμονία, να μονομαχεί με την τεχνητά διαμορφωμένη έννοια και κατάσταση της εξάρτησης και της αναγκαιότητας. Η έννοια της ελευθερίας δέχεται απανωτά ραπίσματα, συσκοτίζεται και επανακαθορίζεται από την κυριαρχία, ενώ η αναγκαιότητα και η τεχνική πρόοδος ανυψώνονται και επευφημούνται ως φυσική εξέλιξη.

Διάφοροι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού μίλησαν για κοινωνικό συμβόλαιο εννοώντας στην ουσία τον θεσμό του κράτους. Ενώ υποστήριζαν ότι ο θεσμός αυτός ήταν η εύλογη λύση των διαφορών που επικρατούσαν μεταξύ των ανθρώπων που ζούσαν απολίτιστα. Η επιβολή του κράτους παρουσιάζεται σαν η αναγκαία συνθήκη για την ευημερία. Αφού παράλληλα αποδέχονται ένα σύνολο από διαχωρισμούς (άνθρωπος-ζώο και φύση, πολιτισμένος-απολίτιστος) έρχονται να μιλήσουν για ελευθερία! Το ερώτημα που προκύπτει είναι το εξής: πώς μπορείς να μιλάς για ελευθερία όταν αποδέχεσαι ένα σύνολο από διαχωρισμούς με βάση την ανωτερότητα του «Χ» από τον «Ψ»; Πώς μπορείς να θεωρείς πως ο πολιτισμένος είναι ανώτερος από τον απολίτιστο, από τα άλλα ζώα και τη φύση και να μιλάς για ελευθερία; Ή αλλιώς πώς μπορούμε αποδεχόμεστε τις απόψεις της κυριαρχίας και να προσπαθούμε να μιλήσουμε για ελευθερία;

Το σύνολο του πολιτισμένου πληθυσμού, χωρίς να είναι ένα ομοιογενές σώμα, με τον τρόπο που ζει διαχωρίζεται και σχηματίζει μια άτυπη ελίτ απέναντι στον φυσικό κόσμο. Ο πολιτισμός εκμεταλλεύεται για τα δικά του συμφέροντα και για την κάλυψη των δικών του διογκούμενων ενεργειακών αναγκών τον φυσικό κόσμο. Η χυδαία έννοια του «κοινωνικού συμβολαίου» που στην κυριολεξία της είναι το ίδιο το κράτος, είναι ο μηχανισμός που κατασκευάζει και διατηρεί τους διαχωρισμούς στο εσωτερικό της μαζικής κοινωνίας και στη σχέση της με τη φύση, έτσι ώστε να υπάρχει και να αναπτύσσεται ο πολιτισμός. Στην εποχή μας από τη μια το κράτος συντηρεί τα συμφέροντα της ελίτ της τεχνοκρατίας και της κεφαλαιοκρατίας έναντι της υπόλοιπης μαζικής κοινωνίας, ενώ από την άλλη διατηρεί και προωθεί τα συμφέροντα ολόκληρης της μαζικής κοινωνίας εις βάρος του φυσικού κόσμου. Εν τέλει το κράτος δεν είναι παρά ο θεσμός που αφού επέβαλε ένα σύνολο από διαχωρισμούς στην συνέχεια προστατεύει το οικοδόμημά του. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι οι θεσμικοί αυτοί διαχωρισμοί δεν αφορούν μόνο τους ανθρώπους αλλά επεκτείνονται και στον φυσικό κόσμο. Για παράδειγμα δεν μπορούμε να αφομοιώσουμε την άποψη ότι η Γή και τα ζώα ανήκουν στους ανθρώπους, επειδή αυτή είναι μια ανθρωποκεντρική και εξουσιαστική αντίληψη που βασίζεται πάνω σε ένα αβάσιμο

διαχωρισμό που επέβαλε η κυριαρχία, ορίζοντας το ανθρώπινο είδος ως ανώτερο των άλλων υπάρξεων.

Η εξάρτηση που επιβάλει ο πολιτισμός στις ανθρώπινες σχέσεις είναι αυτό που μεταφράστηκε ως αναγκαιότητα. Για τον άνθρωπο που δεν γνώρισε την άγρια ελευθερία, αλλά γεννήθηκε σε συνθήκες εξημέρωσης, η εξάρτηση και η αναγκαιότητα απ' ό,τι φαίνεται είναι δύσκολο να νοηθούν ως ανελευθερία. Φιλόσοφοι όπως ο Αριστοτέλης και ο Πλάτωνας είχαν κάθε λόγο να κατατομούν την έννοια της ελευθερίας στο όνομα της αναγκαιότητας, αφού όλη τους η καλοπέραση και η ζωή στηριζόταν πάνω στο δουλοκτητικό σύστημα. Με τον ίδιο τρόπο σκέφτεται και η πλειοψηφία της σύγχρονης ανθρωπότητας στα ανεπτυγμένα κράτη. Ακριβώς επειδή σήμερα ο πολιτισμένος άνθρωπος είναι πλήρως εξαρτημένος από το βιομηχανικό σύστημα και τον βιασμό της μητέρας Γής, αντιλαμβάνεται την έννοια της ελευθερίας λειψά, μονοδιάστατα και συμφεροντολογικά. Η έννοια της ελευθερίας αλλοιώνεται από τη στιγμή που η εξάρτηση από τους μηχανισμούς της κυριαρχίας εκλαμβάνεται ως αναπόφευκτο γεγονός.

Η έννοια της ελευθερίας, έτσι όπως την αντιλαμβάνονται οι δημοκράτες, βασίζεται ακριβώς πάνω στο μοτίβο που αναφέραμε. Οι δημοκράτες αντιλαμβάνονται το κράτος και τον πολιτισμό ως δεδομένους «φυσικούς» θεσμούς και όχι ως επιβεβλημένα κατασκευάσματα της κυριαρχίας. Στη πόλη-κράτος της αρχαιότητας συναντάμε τη δημοκρατία, την ελίτ των πολιτών, τις πολιτικές διαδικασίες και όλα τα συναφή ενός πολιτισμού. Οι πολίτες της αρχαίας δημοκρατίας ήταν μια ελίτ έναντι των ξένων δούλων, ενώ κάθε συζήτηση περί δημοκρατικών ελευθεριών αναφερόταν μόνο στο σύνολο των ανδρών πολιτών. Οι σύγχρονοι αριστεροί δημοκράτες-αμεσοδημοκράτες προτάσσουν τη διατήρηση μιας μορφής κράτους (διευρυμένο ή συρρικνωμένο) στο οποίο δεν θα προασπίζονται τα συμφέροντα μόνο της κεφαλαιοκρατικής ελίτ (που μερικοί αριστεροί θέλουν να καταργήσουν) αλλά όλων των κατοίκων μιας χώρας. Με αυτό τον τρόπο υπερασπίζονται τον πολιτισμό διατηρώντας τον διαχωρισμό και τις απόψεις περί ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους σε σχέση με τα άλλα ζώα και τη φύση γενικότερα. Όμως αγνοούν ότι ο θεσμικός διαχωρισμός του ανθρώπου από τον φυσικό κόσμο αναπαράγει και τους διαχωρισμούς εντός της κοινωνίας των πολιτών. Από την άλλη οι δεξιοί δημοκράτες-αμεσοδημοκράτες κινούνται στο ίδιο μοτίβο, μόνο που προασπίζονται πιο έντονα τα συμφέροντα των ντόπιων έναντι των ξένων.

Ας δούμε τώρα την έννοια της ελευθερίας από την αναρχική-αντιπολιτισμική οπτική. Η δόμηση του κράτους και του πολιτισμού στηρίχτηκε στην επιβολή και την αιχμαλωσία ανθρώπων και όχι μόνο. Η αιχμαλωσία και η εξημέρωση ζώων ήταν μια εξουσιαστική πρακτική και θεμελιώδες γεγονός για να δομηθούν κράτος και πολιτισμός. Η λέξη κεφάλαιο και καπιταλισμός προέρχονται

από το μέτρημα των κεφαλών (λατινικό:carut, capitis) των αιχμάλωτων βοδιών που είχε στην κατοχή του ο ιδιοκτήτης της αρχαιότητας. Στις απαρχές του πολιτισμού, αυτός που κατείχε τους πιο πολλούς ζωικούς και ανθρώπινους δούλους ήταν και ο πιο πλούσιος. Η υποδούλωση των ζώων ενδυνάμωσε την κυριαρχία και έφερε άνθιση στον πολιτισμό, αν και συχνά στην ιστορία ασθένειες προερχόμενες από την κτηνοτροφία σάρωναν τον πληθυσμό. Τα ζώα εξαναγκάζονταν να δουλεύουν στις γεωργικές εργασίες, στο κουβάλημα ογκόλιθων και κορμών δέντρων για το κτίσιμο φρουρίων και μνημείων, ως μεταφορικό μέσο στις πολεμικές εκστρατείες μέχρι τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, στην κίνηση των μύλων και σε τόσες άλλες εργασίες. Η ενδυνάμωση μιας πόλης-κράτους μεταξύ άλλων σήμαινε την καλή λειτουργία της γεωργικής παραγωγής, την καλή λειτουργία της πολεμικής μηχανής και την πρόοδο των τεχνολογιών πολέμου, την αύξηση των εκτρεφόμενων ζώων και την αύξηση του πληθυσμού της σε πολίτες και δούλους. Έτσι η αναμενόμενη πορεία εξέλιξης μιας πόλης-κράτους ήταν να επεκτείνεται κατακτώντας από την μια πιο αδύναμες πόλεις-κράτη, τις καλλιεργούμενες εκτάσεις και τα εκτρεφόμενα ζώα, ενώ από την άλλη κατακτούσε επίσης ελεύθερες κοινότητες ανθρώπων, ελεύθερες εκτάσεις γης και άγρια ζώα.

Ο διαχωρισμός και ο κατακερματισμός της ολότητας του φυσικού κόσμου ήταν προτεραιότητα για τη δόμηση της πόλης-κράτους και του πολιτισμού. Η αναρχική θεώρηση και αντίληψη έρχεται σε πλήρη σύγκρουση με αυτούς τους διαχωρισμούς, επειδή αν μη τι άλλο είναι η προϋπόθεση για την ύπαρξη της κυριαρχίας. Ακριβώς επειδή η αναρχία αποστρέφεται τους διαχωρισμούς που επιβάλλει η κυριαρχία, συγκρούεται μετωπικά με κάθε τύπου αιχμαλωσία και εκμετάλλευση, όπως είναι η αιχμαλωσία ανθρώπων από ανθρώπους και άλλων ζώων από ανθρώπους. Η αναρχία αποστρέφεται τις ελίτ, τις τάξεις και τους διαχωρισμούς της ολότητας του φυσικού κόσμου.

Το να επιδιώκουμε το γκρέμισμα κάθε φυλακής και εξουσιαστικού διαχωρισμού, όπως και των ιδεολογιών που αναπαράγουν την συνθήκη του εγκλεισμού είναι βασική αναρχική θέση ενάντια στην κυριαρχία. Γι' αυτό δεν αποδεχόμαστε την ολότητα του φυσικού κόσμου τεμαχισμένη, έτσι όπως την θέλει ο πολιτισμός, η δημοκρατία και η κάθε εξουσία. Επειδή η «θεία ενότητα» (η ολότητα του φυσικού κόσμου κατά τους αβοριγίνες) είναι αυτή που μας γέννησε και μας χάρισε την ζωή. Μια ζωή η οποία θα ήταν ελεύθερη και χωρίς αιχμαλωσία, αν η κυριαρχία δεν επέβαλε τους διαχωρισμούς της, που στηρίζονται πάνω σε επινοήματα περί ανωτερότητας.

Μια τάση που υπερισχύει στην πολιτισμένη ανθρωπότητα είναι ο φόβος μπροστά στην ελευθερία, ο φόβος του να ζήσει κανείς χωρίς την εξάρτηση από το κράτος και τον πολιτισμό. Όπως ένα πουλί που γεννήθηκε μέσα σε κλουβί και ίσως επειδή δεν ξέρει τι συμβαίνει έξω από αυτό φοβάται να πετάξει από την ανοιχτή πόρτα, έτσι μοιάζει και η ανθρωπότητα στον πολιτισμό. Ο φόβος, η

εξάρτηση και συχνά η βόλεψη μέσα στην μηχανή καταπίεσης του πολιτισμού τρέφουν ύπουλα τις συμβάσεις και το αίσθημα της ασφάλειας. Για να πετάξουμε όμως μακριά από το κλουβί, θα πρέπει να κόψουμε κάθε υλικό (πχ. μαζική παραγωγή) και άυλο (πχ. μοιρολατρία) δεσμό μας με αυτό. Κάπου εδώ είναι που η κάθε ατομικότητα πρέπει να κάνει την υπέρβαση, να ξεγεραθεί και να αρνηθεί την θέση και το ρόλο που έχει μέσα στη μηχανή καταπίεσης. Επειδή μόνο μέσα από την αυταπάρνηση και την αντίθεση προς την γενικευμένη πλεονεξία που παράγει η μηχανή καταπίεσης θα μπορέσουμε να βαδίσουμε προς την αναρχία και την παύση κάθε αιχμαλωσίας.

Το αναρχικό σύνθημα: «όσο υπάρχουν φυλακές κανείς δεν θα είναι ελεύθερος» έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Δεν θα συναντήσουμε καμιά φυλακή (κτηριακό συγκρότημα) ξεκομμένη από το εξουσιαστικό σύμπλεγμα των θεσμών του κράτους και τον τρόπο ζωής της μαζικής κοινωνίας. Κι αυτό επειδή η ύπαρξη της φυλακής αντανάκλα την ύπαρξη του κράτους και της κυριαρχίας. Θα υπάρχουν φυλακές όσο θα υπάρχει το κράτος που τις διατηρεί και όσο η κοινωνία δεν αρνείται το σύστημα που εμποδίζει την αναρχία να διαχυθεί. Το ίδιο συμβαίνει και με την συνθήκη της αιχμαλωσίας. Αυτός που αιχμαλωτίζει ή ανέχεται την αιχμαλωσία κάποιου άλλου δεν έχει γκρεμίσει ακόμα μέσα του «τα τείχη». Ως συστηματοποιημένες διαδικασίες, η εξημέρωση, η αιχμαλωσία και η εκμετάλλευση κάποιου ζώου από κάποιο άλλο δεν συναντιούνται πουθενά στον φυσικό κόσμο, μόνο στον πολιτισμό. Αυτές οι διαδικασίες είναι αυθαίρετα επινοήματα που στην εξέλιξη τους έγιναν θεσμοί, οι οποίοι στερούν την ελευθερία.

Μια ζωή ελεύθερη θα υπάρξει μόνο γκρεμίζοντας κάθε φυλακή, διακόπτοντας κάθε είδους αιχμαλωσία, εξάρτηση και διαχωρισμό. Μιλάμε για την παύση κάθε αιχμαλωσίας ανθρώπου από άνθρωπο και άλλου ζώου από άνθρωπο. Δεν μπορούμε να μιλάμε για αναρχία όταν κάποια ομάδα ανθρώπων με την επίφαση της αναγκαιότητας αιχμαλωτίζει σε κλουβιά άλλα πλάσματα της φύσης. Για την αναρχία η συνθήκη της αιχμαλωσίας και του εγκλεισμού είναι ότι πιο εχθρικό υπάρχει και αυτό δεν αλλάζει, επειδή τότε θα μπορούμε στα «λημέρια» της κυριαρχίας. Για να απελευθερωθεί όλη η πλάση θα πρέπει να τελειώνουμε με την δυσωδία που αποπνέει η έννοια της ελευθερίας ενταγμένη μέσα στους κρατικούς θεσμούς και τον πολιτισμό. Γι' αυτό ας μιλήσουμε για την άγρια ελευθερία και την αναρχία χωρίς επιφάσεις, επειδή αλλιώς τα πράγματα μπερδεύονται με εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Άγρια ελευθερία πάει να πει η ύπαρξη δίχως την εξάρτηση από κάποιο εξουσιαστικό τεχνικό σύστημα, το κράτος, την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την αιχμαλωσία κάποιου πλάσματος. Άγρια ελευθερία θα πει μια απλή και φυσική ζωή απαλλαγμένη από τις αντιλήψεις της κυριαρχίας για το τι είναι ο άνθρωπος,

τα άλλα ζώα και η Γη γενικότερα. Άγρια ελευθερία θα πει το κάθε πλάσμα να διαμορφώνει το ίδιο την ζωή του χωρίς να αιχμαλωτίζει και να αιχμαλωτίζεται.

Η βιωσιμότητα της βιόσφαιρας και η άγρια ελευθερία βρίσκονται πάνω από κάθε επίπλαστη ανθρώπινη ανάγκη. Αναρχία ή άγρια ελευθερία πάει να πει ότι δεν αιχμαλωτίζω, δεν αποδέχομαι την αιχμαλωσία μου μα ούτε την αιχμαλωσία κανενός πλάσματος.

Για το ψηφιδωτό του «καταπιεζόμενου υποκειμένου»

Η καταπίεση και η εκμετάλλευση πηγάζουν από την κυριαρχία ως συνθήκη και ως πρακτική. Μπορούμε να διακρίνουμε την κυριαρχία στη ζωή ενός μόνο ατόμου που φέρει μια συγκεκριμένη ιδιότητα μέσα στη κοινωνία, ή αναλύοντας επιμέρους δομές του συστήματος ή το παγκόσμιο σύστημα στο σύνολο του.

Οι ανθρωπιστές και κατά προέκταση οι ιδεολογικοί υποστηρικτές του κράτους αγνοούν την καταπιεστική ουσία του συνόλου των κρατικών δομών προωθώντας και προασπίζοντας τα ανθρώπινα δικαιώματα και συμφέροντα. Συνήθως γι' αυτούς η καταπίεση υπάρχει όπου δεν τηρούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα ή η νομοθεσία για τα άλλα ζώα και τον φυσικό κόσμο γενικότερα. Οι ακροαριστεροί εντοπίζουν την πηγή της καταπίεσης από το πολιτικό-οικονομικό σύστημα σε βάρος του χρυσοκέντητου κοινωνικού συνόλου, του «αδύναμου» λαού ή της «τάξης» των «από κάτω». Σε αυτή την περίπτωση, των ακροαριστερών, η ικανότητα ανάλυσης των πεπραγμένων και η εξαγωγή ουσιαστικών συμπερασμάτων περιορίζεται από την ιδεολογικοποίηση και τον τεμαχισμό της ολότητας της ζωής. Η ζωή μπαίνει με το ζόρι στις τετράγωνες φόρμες του ορθολογισμού για να συνταιριάξει με προκατασκευασμένες ντετερμινιστικές θεωρίες.

Κάθε πολιτική σκέψη και πρακτική, όπως αυτή των δεξιών και των αριστερών του μετα-επαναστατικού ρεύματος της Γαλλίας του 1789, εμπειρικλείει αναπόφευκτα τις σκοπιμότητες και τα συμφεροντολογικά κίνητρα για την διατήρηση της οργανωμένης κοινωνίας, του κράτους και της πολιτισμικής πρόοδου. Για την ακροαριστερά τα πάντα αναλύονται με βάση τα κουτάκια της

οικονομικής ταξικότητας και προοδευτικότητας. Το αποτέλεσμα αυτής της επιστημονικής ιδεοληψίας είναι η κατασκευή ενός ψηφιδωτού-στερεότυπου για το «καταπιεζόμενο υποκείμενο». Συνήθως στιδήποτε άλλο έξω από το «ψηφιδωτό» αυτό αντιμετωπίζεται ως προβοκάτσια ή ως μικροαστισμός.

Το «ψηφιδωτό» αυτό φτιάχτηκε με τα βασικά συστατικά των επικρατουσών απόψεων κατά τον 19^ο αιώνα στον δυτικό πολιτισμό. Ο έντονος ανθρωποκεντρισμός –αποκύημα του αναγεννησιακού ανθρωπισμού (μετάλλαξη-εκκοσμίκευση της χριστιανικής διδασκαλίας) που θέλει τον άνθρωπο να είναι το κέντρο του σύμπαντος, ήταν ένα από τα βασικά συστατικά του «ψηφιδωτού». Είναι σημαντικό να διευκρινίσουμε ότι ο ανθρωποκεντρισμός και ο ανθρωπισμός δεν έχουν σχέση με την όποια έκφραση αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων, αλλά με τις αντιλήψεις ανωτερότητας και τις πρακτικές παροχών που αναπτύχθηκαν στους αστικούς κύκλους της Δυτικής Ευρώπης από τον 17^ο αιώνα και μετά. Ένα άλλο συστατικό του «ψηφιδωτού» ήταν η πίστη στην επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο, την ανωτερότητα των δυτικών επιτευγμάτων εις βάρος του φυσικού κόσμου συμπεριλαμβανομένου και των ανθρώπων που ζούσαν ενσωματωμένοι σε αυτόν.

Το σύνολο των δομών του πολιτισμού καταπιέζει όλα τα όντα της Γης και όχι μόνο το πολιτισμένο ανθρώπινο είδος. Αν και δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε το σώμα και το πνεύμα κάποιας ύπαρξης, οφείλουμε να τονίσουμε ότι η καταπίεση είναι κατά βάση μια ψυχολογική επιβολή και προκαλείται με διάφορους τρόπους, όχι μόνο από την σωματική καταπόνηση στην παραγωγική διαδικασία αλλά και έξω απ' αυτήν. Με λίγα λόγια καταπίεση δεν αισθάνονται μόνο όσοι συμμετέχουν στην παραγωγική διαδικασία ως εργάτες, εργαζόμενοι ή εξαρτημένα μέλη της κοινωνίας, αλλά η ολότητα της φυσικής ύπαρξης. Σήμερα αποδέκτης συστηματικής καταπίεσης είναι κάθε όν που εμπλέκεται ή επηρεάζεται από το πλέγμα των σχέσεων και των πρακτικών που τελούνται στον πολιτισμό. Προφανώς και κάποια άτομα κατέχουν κύριες ρυθμιστικές θέσεις που διαιωνίζουν και νομιμοποιούν την καταπίεση εις βάρος ολόκληρης της κοινωνίας. Οι κεφαλαιοκράτες, οι τεχνοκράτες, οι γραφειοκράτες και οι μπάτσοι είναι βασικοί υπεύθυνοι για την συγκρότηση του εξουσιαστικού παζλ και της μαζικής κοινωνίας, γι' αυτό και είμαστε ξεκάθαρα εναντίον τους. Ανεξάρτητα με αυτό όμως δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι η εξουσία παίρνει διάφορες μορφές, συμπυκνώνεται μέσα σε όλους τους θεσμούς της μαζικής κοινωνίας και η επιβολή της ξεπερνάει τα πλαίσια της πολιτισμένης ανθρωπότητας.

Όσο έχει να κάνει με το ανθρώπινο είδος, είναι γνωστό ότι στις χώρες που ήταν πρώην αποικίες των κρατών της Δυτικής Ευρώπης, η εκμετάλλευση και η εξαθλίωση είναι πιο έντονες απ' ότι στις λεγόμενες ανεπτυγμένες χώρες. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος της υλικής αφθονίας των ανεπτυγμένων χωρών του κόσμου. Διάφοροι ακροαριστεροί της δύσης μιλάνε για την οικονομική-εργατική

εκμετάλλευση στο εσωτερικό των ανεπτυγμένων κρατών και επιτίθενται στο καπιταλιστικό σύστημα ως σύνολο. Άλλοι κομματικοί αριστεροί ως συμμετοχοί στη κρατική διαχείριση, όπως και διάφοροι άλλοι πολιτικοί θιασώτες προσπαθούν να διαμορφώσουν κοινωνικούς πόλους και κινήματα για να διεκδικήσουν πολιτική εξουσία. Όλοι τους κινδυνολογούν σε ότι έχει να κάνει με τα κοινωνικά και εργατικά συμφέροντα, εξυμνούν την εργατιά και την εργασία για να καλοπιάσουν, ενώ εξωραϊζουν κοινωνικές δομές (κρατικές υπηρεσίες) για να φέρουν με το μέρος τους νέα μέλη. Θα ήταν ειλικρινείς οι παραπάνω αν έλεγαν προς τα έξω ότι αν σταματήσει η λεηλασία ανθρώπινων ζώων και φυσικού κόσμου στις αναπτυσσόμενες χώρες η ευμάρεια, η αφθονία και η κοινωνική οργάνωση της δύσης θα κατέρρεαν. Δυστυχώς άθελα τους ή όχι όσοι υποστηρίζουν τα κοινωνικά και εργατικά συμφέροντα, στις συνθήκες που εννοείται ότι κατασκεύασε η χρόνια επιβολή της εξουσίας και όχι η φυσική εξέλιξη, επικυρώνουν το παγκόσμιο σύστημα που στηρίζεται και πάνω στους πόλους των αναπτυσσόμενων και των αναπτυσσόμενων βιομηχανικά κρατών.

Ο πολιτισμός και πιο συγκεκριμένα το βιομηχανικό σύστημα στην εξέλιξη του έφτασε να διαχωρίσει τον παγκόσμιο ανθρώπινο πληθυσμό σε διάφορα επίπεδα που δεν έχουν σχέση με κάποια φυσική πολυμορφία στον τρόπο ζωής και διαβίωσης. Ένα άτομο της σύγχρονης κοινωνίας μπορεί να ενσαρκώσει ταυτόχρονα πολλούς ρόλους εντός του παγκόσμιου συμπλέγματος σχέσεων. Η ανάλυση με βάση την οικονομική άνεση και διαστρωμάτωση του κάθε ανθρώπου καταλήγει σε στείρο δογματισμό. Γι' αυτό και δεν πρέπει να σπαταλήσουμε την ενεργητικότητα μας απαιτώντας την ισοκατανομή του παραγόμενου προϊόντος ή οργανώνοντας ένα πιο δίκαιο σύστημα. Ο λόγος είναι απλός, επειδή θα αφομοιωθούμε από τα γρανάζια της εξουσίας. Αν δεν μπει μπροστά η επιδίωξη για την καταστροφή της παγκόσμιας μηχανής του βιομηχανικού συστήματος και του κράτους ενώ εν αντιθέσει επιδιώξουμε λύσεις σε ζητήματα που τεχνηέντως τα διαχωρίζουμε από το συνολικό γίνεσθαι αργά ή γρήγορα θα γίνουμε θεσμικοί εκφραστές της καταπίεσης.

Οι υπόλοιποι καταπιεζόμενοι με τα τέσσερα πόδια, τη γούνα ή τα άλλα μη ανθρωπόμορφα χαρακτηριστικά είναι αιχμάλωτοι από το σύστημα του ανθρώπινου πολιτισμού. Τα ανθρώπινα όντα μέσα στην πολυπλοκότητα των ρόλων της οργανωμένης κοινωνίας είναι συνήθως καταπιεστές και καταπιεζόμενοι ταυτόχρονα. Τα μη ανθρώπινα πλάσματα είναι και αυτά καταπιεζόμενα όντα από τον πολιτισμό, αλλά τότε θεσμικοί εκφραστές του. Τα μη ανθρώπινα ζώα σε αναλογία με τον ανθρώπινο πληθυσμό στοχοποιούνται σε πολλαπλάσιο βαθμό από την εξουσιαστική βία και καταπίεση. Η σύγκριση και η ποσοτικοποίηση όμως δεν έχει και τόση σημασία στην πραγματικότητα. Σημασία έχει ότι όλα τα έμβια όντα καταπιέζονται από τις πολιτισμένες πρακτικές και ότι η ελευθερία, η αναρχία

και η αρμονία μπορούν να βιωθούν μόνο ως συνολικές συνθήκες με την απελευθέρωση όλης της πλάσης.

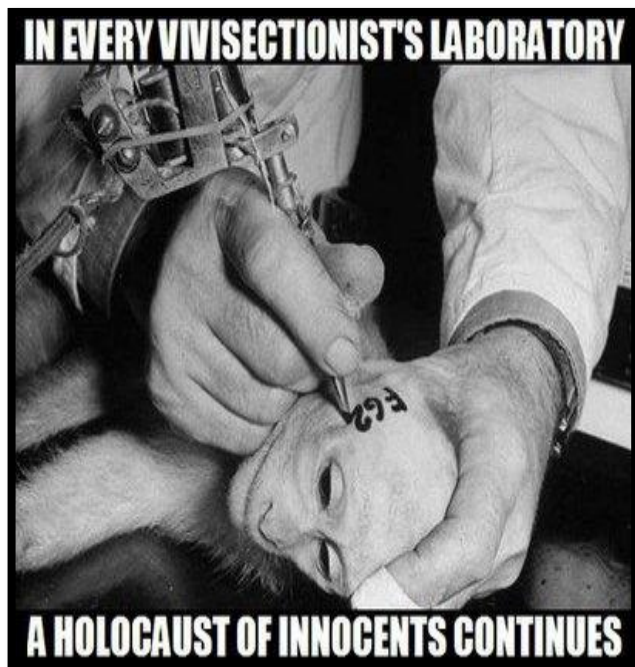
Το ζήτημα είναι να αρνηθούμε και να καταστρέψουμε τους θεσμούς που γεννούν την καταπίεση. Αυτό σημαίνει ότι μετά την καταστροφή των θεσμών θα πρέπει να διαβούμε το δρόμο της φύσης και όχι της πολιτικής, της εξημέρωσης και της ανοικοδόμησης μιας νέας πολιτείας. Ο καταπιεζόμενος εργαζόμενος και ο καθένας

μας θα πρέπει να αρνηθεί το ρόλο του έτσι ώστε να μπορέσουμε να καταστρέψουμε το τεχνητό περιβάλλον που μας τους φόρεσε. Γενικότερα ο πολιτισμένος πληθυσμός ή θα επιδιώξει την αγνή επανασύνδεσή του με τον φυσικό κύκλο της ζωής ή θα διαιωνίζει την αθλιότητα.

Το ψηφιδωτό του «καταπιεσμένου υποκειμένου», έτσι όπως δομήθηκε από την προοδευτική ευρωπαϊκή διανόηση τον 19^ο αιώνα, έχει την όψη του βιομηχανικού εργάτη ενώ η εξόντωση των ιθαγενών, των μη ανθρώπινων ζώων και της Γης είχαν μπει στην άκρη. Από τότε έχουν συμβεί και έχουν αλλάξει πάρα πολλά, αν και πολλοί συγγραφείς είχαν διατυπώσει από τότε συνολικές απόψεις σε σχέση με το ζήτημα της καταπίεσης.

Δεν αναζητούμε ένα νέο στερεότυπο-ψηφιδωτό, όπως για παράδειγμα της καταπιεσμένης γυναίκας, του σεξουαλικά καταπιεσμένου ανθρώπου, του καταπιεσμένου ζώου ή φυτού. Δεν θέλουμε να υπάρχουν υποκείμενα-υποχείρια μιας κατασκευασμένης-τεχνητής πραγματικότητας. Επιδιώκουμε την καταστροφή της εξουσίας για να υπάρχει ανεμπόδιστα η φυσική αρμονία που είναι η μόνη κατάσταση κατά την οποία θα ανθίσει το βίωμα της ελευθερίας.

Και αυτό ας ακουστεί καλά: ΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΜΕ ΟΛΟΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ ΚΑΘΕ ΓΗΙΝΗ ΥΠΑΡΞΗ.

Για το τέλος της συστηματοποιημένης Εξημέρωσης και του Διαχωρισμού

Αν υποστήριζε κάποιος πριν από μερικούς αιώνες στην Δυτική Ευρώπη ότι ο άνθρωπος είναι και αυτός ένα ζώο της φύσης, όπως τα υπόλοιπα είδη, το πιο πιθανόν είναι ότι οι ιεροξεταστές θα τον καίγανε με συνοπτικές διαδικασίες κατηγορώντας τον για μαγεία. Με το πέρασμα του χρόνου, όμως, η άποψη ότι και ο άνθρωπος είναι ένα ζωικό είδος εμφανίστηκε στο δυτικό πολιτισμό. Συγκεκριμένα το 19^ο αιώνα μετά τις διατυπώσεις του Δαρβίνου. Αυτή την «απλή» διαπίστωση, που για τις πρωτογενείς ομάδες ανθρώπων ήταν δεδομένη, η τεχνολογικά ανεπτυγμένη κοινωνία του Δυτικού πολιτισμού δυσκολεύεται να την αποδεχτεί. Ξεκινώντας από τη Δυτική Ευρώπη, οι απόψεις της μονοθεϊστικής θρησκείας του χριστιανισμού μετασχηματίστηκαν και ενσαρκώθηκαν σε μεγάλο βαθμό με την επιστημονική αντικειμενικότητα και την θεωρία του κοινωνικού δαρβινισμού. Έτσι η ιδεοληψία περί της ανθρώπινης ανωτερότητας έναντι του υπόλοιπου φυσικού κόσμου παρέμεινε ακλόνητη κατά την βιομηχανική εποχή.

Σε γενικό βιολογικό επίπεδο οι άνθρωποι της φύσης δεν διαφέρουν από τους πολιτισμένους. Αυτό το αποδεικνύουν οι εναπομείνουσες απολίτιστες ομάδες, όπως και οι καταγεγραμμένες σχετικές εμπειρίες των προηγούμενων αιώνων. Είναι κοινή διαπίστωση ότι ο πολιτισμένος άνθρωπος για να φτάσει στην κατάσταση αυτή πέρασε μέσα από περιόδους και διαδικασίες εξημέρωσης, προσαρμογής και καταναγκασμού. Αυτό φάνηκε πιο ξεκάθαρα στο σημείο όπου οι πολιτισμένοι ήρθαν σε επαφή με απολίτιστες ομάδες. Οι άγριοι που απήχθησαν από τους δυτικοευρωπαίους αποικιοκράτες σε πολλές περιπτώσεις αδυνατούσαν να προσαρμοστούν στις συνθήκες του εγκλεισμού και του τεχνικού περιβάλλοντος του πολιτισμού, ενώ είχαν άμεση ανάγκη για επαφή με τα στοιχεία της φύσης. Μόνο μέσα από την αιχμαλωσία και τον εξαναγκασμό ακολουθούσαν τις προσταγές του πολιτισμένου τρόπου ζωής, αν κατάφερναν βέβαια να επιβιώσουν.

Κάθε απόπειρα να προσδοθεί στο ανθρώπινο είδος ένας συγκεκριμένος τρόπος ζωής και συμπεριφοράς είναι αυθαίρετη. Ο πολιτισμός επιβάλλει την ομογενοποίηση, εμποδίζοντας τη φυσική εξέλιξη της κάθε ατομικότητας και της κάθε ομάδας ανθρώπων. Ο πολιτισμένος άνθρωπος για παράδειγμα είναι ένα εξημερωμένο πλάσμα που κινείται μέσα σε ένα τυποποιημένο σύστημα και έναν εξουσιαστικό τρόπο ζωής. Γεννιόμαστε άγριοι και ενώ η αρχέγονή μας εξέλιξη αναζητά την επαφή, τη γνωριμία και την αλληλεπίδραση με τα στοιχεία της Γης, ο ήδη εξημερωμένος-αλλοτριωμένος οικογενειακός και κοινωνικός μας περίγυρος μας οδηγεί αλλού. Η ένταξη μας στο σύστημα του πολιτισμού, που παρουσιάζεται ως αναπόφευκτη, είναι μια διαδικασία που απαιτεί χρόνια εκπαίδευση, τεχνικές κοινωνικοποίησης και εξαναγκασμού.

Η ανθρώπινη υπόσταση και εξέλιξη θα μπορούσε να είναι σε απόλυτη σύμπτωση με την υπόλοιπη ζωή στη Γη. Όμως η εξουσιαστική επιβολή, τα κράτη και ολόκληρο το σύστημα του πολιτισμού συντηρεί την ανθρώπινη εξημέρωση και την άνευ προηγουμένου εξημέρωση και εκμετάλλευση κάθε γήινης ύπαρξης.

Η εξημέρωση αφορά πολλά ζωικά και φυτικά είδη, αλλά και στοιχεία του φυσικού κόσμου όπως το νερό, η φωτιά, ο αέρας, τα μέταλλα και τα άλλα ορυκτά. Κατά βάση η εξημέρωση είναι η εφαρμογή κάποιων τεχνικών έτσι ώστε ένα πλάσμα ή στοιχείο της φύσης που βρίσκεται σε άγρια-φυσική κατάσταση να χρησιμοποιηθεί από τον εξημερωτή σύμφωνα με τις απαιτήσεις του. Η συστηματική εξημέρωση φυτών, ζώων, ποταμών, εδάφους και άλλων φυσικών στοιχείων ήταν και είναι μια βασική δραστηριότητα για τη δόμηση, τη συντήρηση και την επέκταση του πολιτισμού. Η συστηματική εξημέρωση δεν είναι μια ακούσια διεργασία ή μια δραστηριότητα απαραίτητη γενικά για τον κάθε άνθρωπο. Η συστηματική εξημέρωση των στοιχείων της φύσης είναι μια διαδικασία απαραίτητη μόνο για τους εγκλωβισμένους στον πολιτισμό. Η συνεχής εξημέρωση είναι η τεχνική που πάνω σε αυτήν βασίζεται ολόκληρη η τεχνολογική δομή και η πρόοδος της.

Η αγγλική λέξη «domestication» (που έχει τις καταβολές της στο λατινικό domus-σπίτι) μας παραπέμπει ευθέως στα αρχικά στάδια του πολιτισμού, στη δόμηση μόνιμων οικισμών και κοινωνικών δομών. Η ελληνική λέξη εξημέρωση δηλώνει την δραστική αλλαγή της φυσικής υπόστασης του στοιχείου ή του ατόμου που υποβάλλεται σε συγκεκριμένες τεχνικές.

Δεν είναι ότι γενικά τα εξημερωμένα στοιχεία της φύσης από τον άνθρωπο είναι κάτι το προβληματικό και το αρνητικό. Το προβληματικό είναι η αιχμαλωσία, η κτηνοτροφία, η συστηματοποιημένη γεωργία, η εκτροφή ολόκληρων ποταμών, η καταστροφή ολόκληρων βιοτόπων από εξορύξεις, αυτά που εκτός των άλλων διαμορφώνουν και αναπαράγουν τις εξουσιαστικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Η εξημέρωση δεν ήταν πάντα μια βίαιη επιβολή του ανθρώπου πάνω σε άλλα είδη. Για παράδειγμα εικάζεται ότι σκυλιά και γάτες ζούσαν γύρω από τους οικισμούς των ανθρώπων και τρέφονταν από τα όποια υπολείμματα τροφής. Σε αυτές τις περιπτώσεις η εξημέρωση δεν ήταν μια βίαιη προσχεδιασμένη πράξη, αλλά ένα ακούσιο γεγονός. Ομοίως η αναπαραγωγή φυτών ή η συντήρηση μικρών καλλιεργούμενων εκτάσεων από κάποια ομάδα ανθρώπων δεν μπορούν να προξενήσουν από μόνα τους κάποιου είδους αναστάτωση στις ελεύθερες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Τα προβλήματα ξεκινούν όταν η εξημέρωση της φύσης εντάσσεται σε ένα σχεδιασμό και σε ένα σύστημα επεκτατισμού και επιβολής.

Πολλά είδη ζώων συνάπτουν συντροφικές σχέσεις με άλλα είδη ζώων ή παρασιτούν στο σώμα και την γύρω περιοχή άλλων ειδών, αλλά ποτέ δεν αιχμαλωτίζουν (για μεγάλο διάστημα) το ένα το άλλο, όπως συμβαίνει σε

αγροτικές και βιομηχανικές κοινωνίες. Για παράδειγμα, πουλιά κάθονται στα σώματα γαϊδουριών, βουβαλιών ή καμηλοπαρδάλων, ενώ καμιά φορά κάποιος σκύλος τα βρίσκει με κάποια γάτα. Όλα τα ζώα συμβάλλουν στην αναπαραγωγή των φυτών, την διάδοση της γύρης και των σπόρων. Αυτό είναι μια φυσική κατάσταση, το αντίθετο των συστηματικών αποψιλώσεων, των μονοκαλλιεργειών και της συνεχούς επέκτασής τους. Αυτά αναφέρονται για να καταδείξουν ότι η φύση μέσα από τα βάθη της εξέλιξης έχει διαμορφώσει τις σχέσεις μεταξύ των ειδών με ένα ιδιαίτερο αρμονικό τρόπο που διέπεται από ελευθερία και όχι από συστηματική επιβολή και εκμετάλλευση.

Επικεντρώνοντας στα εξημερώσιμα ζώα μπορούμε να πούμε ότι η εξημέρωση τους συνέβαλε καταλυτικά στην διόγκωση και την επέκταση του πολιτισμού, κάτι που συμβαίνει και σήμερα με το πατεντάρισμα νέων ζωικών ειδών στα κατάπτυστα επιστημονικά εργαστήρια. Μπορεί σήμερα να μην γίνεται εμφανές λόγω των συνθηκών που κατασκεύασε η βιομηχανοποίηση, όμως για να φτάσουμε σε αυτό τον τρόπο ζωής προηγήθηκε η εκμετάλλευση των ζώων σε διάφορους τομείς της παραγωγής που τώρα αντικαταστάθηκαν από τις μηχανές. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο βιομηχανικός τρόπος ζωής μείωσε την εκμετάλλευση των ζώων. Αντίθετα διόγκωσε την εκμετάλλευση και την καταστροφή των ζωικών ειδών. Όσο αυξάνεται ο εξημερωμένος ανθρώπινος πληθυσμός στη βιομηχανική κοινωνία, αυξάνεται και η εκμετάλλευση των ζώων. Η ύπαρξη του βιομηχανικού συστήματος απαιτεί την περαιτέρω εξημέρωση και την μέγιστη εκμετάλλευση κάθε στοιχείου της φύσης. Πλέον πολλοί τοίχοι μας χωρίζουν από την ζωή των άλλων ζώων (εκτός αυτών που ζουν μαζί μας στη πόλη), ενώ η μαζική παραγωγή έχει τεράστιες απαιτήσεις που αυξάνονται διαρκώς εις βάρος του φυσικού κόσμου.

Η εξημέρωση ζωικών ειδών διαπλέκεται με ένα σύνολο άλλων γεγονότων, πολιτισμικών αντιλήψεων και πρακτικών, ενώ έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας. Η εκμετάλλευση ζώων είναι μια εξουσιαστική διαδικασία που σχετίζεται με την δόμηση της μαζικής κοινωνίας και που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την υπερδομή του πολιτισμού και του κράτους. Για παράδειγμα η ύπαρξη περισσότερων εξημερώσιμων μεγάλων ζώων στην Νοτιοδυτική Ασία ήταν ένας καταλυτικός παράγοντας για να φτιαχτούν τα πρώτα μεγάλα κέντρα του πολιτισμού στην περιοχή αυτή, επίσης ήταν ένας παράγοντας για την μετέπειτα επικράτηση της Δ. Ευρώπης στην Αμερική. Η πυρηνική οικογένεια, οι ανθρωπόμορφες θρησκείες, η πίστη στην επιστήμη και την πρόοδο είναι πρακτικές παράλληλες και συνυφασμένες με την συστηματοποιημένη εξημέρωση των ζώων και του φυσικού κόσμου γενικότερα.

Η αρχική εξημέρωση κάποιων ζώων δεν ήταν μια προμελετημένη διαδικασία που αποσκοπούσε σε μεταγενέστερα οφέλη και καταστάσεις, και δεν προέκυψε κάποια στιγμή στην ιστορία από άμεση ανάγκη. Όπως με όλες τις

επινοήσεις και ανακαλύψεις, οι απώτερες χρήσεις τους δεν ήταν αυτές που είχαν στο μυαλό τους οι πρώτοι εφευρέτες τους. Τα πλέγματα των επεισοδίων εξημέρωσης που εμφανίστηκαν, προέκυψαν από τοπικά περιορισμένες, κοινωνικές και οικονομικές εξελίξεις, ξεκινώντας ήδη από την παλαιολιθική εποχή και τις αλλαγές στις πνευματικές και αισθητικές στάσεις των ανθρώπων απέναντι στα άγρια ζώα. «...Αν κάποιος άνθρωπος από την αυγή του οικοσιτισμού μπορούσε να δει τα σύγχρονα μας μοντέλα στις σχέσεις ανθρώπων-ζώων, μάλλον θα στενοχωριόταν για την πνευματική και φαντασιακή φτώχεια της άποψης μας για το ζωικό κόσμο παρά θα εντυπωσιαζόταν από τη βιομηχανοποίηση της ζωικής εκμετάλλευσης, τα νεκροταφεία ζώων και τον Μίκυ Μαους.» [Richard W. Bulliet, σελ.238]

Τελικά η πορεία του πολιτισμού κατέληξε με την παγκοσμιοποίησή του στο συμπέρασμα πως οτιδήποτε δεν εξημερώνεται δεν αξίζει να υπάρχει παρά μόνο ως μουσειακό έκθεμα. Αυτός είναι και ένας βασικός λόγος που τασσόμαστε συνολικά ενάντια στον πολιτισμό. Άλλωστε η εξημέρωση των ζώων δεν είναι μια κατάσταση συνυφασμένη με την φυσική εξέλιξη, αλλά μια κατάσταση που πήρε παγκόσμιες διαστάσεις σχετικά πρόσφατα μέσα από κοινωνικούς μηχανισμούς και σχεδιασμένη επιβολή. Η εξημέρωση μεγάλων θηλαστικών υπολογίζεται κατά το 8000πχ. με το πρόβατο, τον χοίρο, την αίγα κ.α., κατά βάση στην Νοτιοδυτική Ασία (Γόνιμη Ημισέληνο). Το άλογο και ο γάιδαρος εξημερώθηκαν κατά το 4000πχ. στην Ουκρανία ενώ υπάρχουν ενδείξεις για την εξημέρωση μεγάλων θηλαστικών και σε πιο πρόσφατες περιόδους. Μικρά θηλαστικά εξημερώθηκαν για πρώτη φορά πολύ μετά το 2500πχ. Για παράδειγμα τα κουνέλια εξημερώθηκαν για τροφή κατά τον Μεσαίωνα, τα ποντίκια και οι αρουραίοι για εργαστηριακή έρευνα κατά τον 20^ο αιώνα, ενώ τα χάμστερ ως κατοικίδια τη δεκαετία του 1930. [Jaret Diamond, σελ. 195]

Η απελευθερωτική προοπτική αντιτίθεται στην εξημέρωση των ζώων και όχι στις συντροφικές σχέσεις μεταξύ των ειδών. Η καταστροφή του πολιτισμού θα δώσει την ευκαιρία και στα ζώα να ζήσουν ελεύθερα και να αναγριωθούν όπως η υπόλοιπη φύση.

Οι πρακτικές εξαναγκασμού και επιβολής απορρίπτονται μαζί με τις δομές της εξουσίας. Μια ζωή χωρίς κυριαρχία θα είναι μια ζωή όπου η συστηματοποιημένη εξημέρωση δεν θα υπάρχει. Οι άνθρωποι θα μπορέσουν να χρησιμοποιήσουν στην μεταπολιτισμική περίοδο τα ήδη εξημερωμένα στοιχεία της φύσης, όπως τα μέταλλα και τη φωτιά, δεν θα υπάρχει όμως λόγος για την διαιώνιση της συστηματοποιημένης εξημέρωσης πάνω στον εαυτό τους, στα άλλα πλάσματα της Γης και την Γη την ίδια.

Η συνεχής εξημέρωση και η τεχνική πρόοδος πάνε μαζί, είναι αλληλοτροφοδοτούμενα γρανάζια του παγκόσμιου συστήματος, μιας μηχανής που δεν μπορεί να σταματήσει να δουλεύει, μπορεί μόνο να καταστραφεί. Η

καταστροφή του κράτους στην παρούσα συγκυρία είναι αυτό που πρέπει να γίνει έτσι ώστε η βιομηχανική εξημέρωση να δεχτεί σοβαρά πλήγματα και κατάρρευση των δομών της. Από εκεί και πέρα τα όποια υλικά υπολείμματα του πολιτισμού θα είναι διαθέσιμα να χρησιμοποιηθούν αν θεωρηθούν απαραίτητα. Ακόμα είναι σημαντικό να απαλλαγούμε από ιδεοληψίες όπως: «αυξάνεστε και πληθύνεστε», «ο κόσμος ανήκει στον άνθρωπο», περί προόδου και βιώσιμης ανάπτυξης. Ο μη διαχωρισμός από τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο και η εκούσια άρνηση της εξημέρωσης θα φέρει την αρμονία. Το κράτος, η εξουσία και ο πολιτισμός κάποια στιγμή ίσως να ακούγονται στους ανθρώπους τόσο απόκοσμα, γελοία ή τρομαχτικά όσο φαντάζει για πολλούς σήμερα στον δυτικό πολιτισμό η ιδέα της άγριας ελευθερίας και ένας κόσμος δίχως κυριαρχία.

Βιβλιογραφία

Lewis Mumford. Ο μύθος της μηχανής (α' τόμος). εκδ. Νησίδες
Richard W. Bulliet. Κυνηγοί, βοσκοί και χάμπουργκερ, το παρελθόν και το μέλλον των σχέσεων μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου.
Jared Diamond. Όπλα, Μικρόβια και Ατσάλι. Εκδ. Κάτοπτρο.

Δεν είναι αγώνας
για ένα νέο τεχνικό σύστημα,
για το «μηδέν» και το «τίποτα»,
για την πρόοδο και τον πολιτισμό,
για μια καλύτερη μαζική κοινωνία,
για πιο όμορφες πόλεις,
για την πολιτισμένη ανθρωπότητα,
για τη δημοκρατία,
για τα συμφέροντα κάποιων,
για την εφαρμογή της «καλής»
τεχνολογίας,
για την διαχείριση του βιομηχανικού
συστήματος,
για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση
για την σταθεροποίηση της οικονομίας

Δεν είναι πολιτικός αγώνας, δεν είναι
διαμαρτυρία.
Είναι ο αγώνας ενάντια στον πολιτισμό,
για να διαχυθεί η άγρια ελευθερία και η
πολυμορφία της φυσικής ολότητας.
Είναι για το τέλος: των ρολογιών, της
συστηματοποιημένης εξημέρωσης της
φύσης, των μηχανών, του κράτους, του
θεσμικού ελέγχου και της αιχμαλωσίας.
Είναι για να ζει το κάθε πλάσμα της
φύσης ελεύθερο χωρίς διαχωρισμούς.
Είναι η ολότητα του αναρχικού
απελευθερωτικού αγώνα για την
ανεμπόδιση διαιώνιση της ζωής και της
ανυποταξίας.

ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

adamasto.squat.gr